

Rock på Søen

Af Claus Hellgren Larsen

Nu da rockmusikken har kunnet fejre 50-års jubilæum, må vi se i øjnene, at også den er blevet en gammel størrelse. Lige som os, der voksede op med den. Heldigvis har rocken stadig en stor tiltrækningskraft på de unge og har udviklet sig meget, og er oven i købet blevet en del af vores fælles kulturhistorie.

Vi lokale, der var unge i rockens barndom har nogle spredte erindringer, og inden de helt bliver glemt, eller for diffuse og stereotype, har jeg forsøgt at samle oplysninger om vores musik på Lolland-Falster i perioden 1956-1970. Det er blevet til en større undersøgelse, som stadig pågår, men som allerede nu har vist nogle tydelige tendenser og nogle pudsigelige begivenheder, som set med et nyt årtusindes øjne allerede kan forekomme gammeldags.

Fællesbetegnelsen ROCK er af nyere dato. Først hed det ROCK OG RUL, så bare POP, dernæst PIGTRÅD og sidst i perioden BEAT. Men grænserne var tydelige: De gamle lyttede til klassisk og underholdning, de ældre til bl.a. jazz og vi unge elskede den nye rockmusik.

Plader var forholdsvis dyre, så vi mødtes og lyttede til hinandens plader. Det var nærmest hemmeligt, for rockmusik var sjælden, og vi skulle til de større byer, for at finde bare et lille udvalg af de nye plader. Først i 1964 begyndte radioen at sende én times ungdomsmusik om dagen. TV, musikskoler, biblioteker: Intet.

Så vi måtte af sted og opleve musikken live, hvis vi ville vide, hvad der var hipt. Og det ville vi, og det gjorde vi. I starten helt ind til de store koncertsale i København, men takket være nogle driftige restauratører, koncertarrangører og ikke mindst unge selv, der lavede talrige popklubber rundt omkring på LF, behøvede vi ikke tage så langt.

Sydhavsørerne var i den grad med på beatet, da rocken var blevet populær i Danmark. I de store steder: Reventlowparken, KBE-Hallen og de nye sports-haller i Maribo og Nykøbing, dukkede ofte mellem 1000 og 2000 unge fra LF og Sydsjælland op til arrangementerne. Efterhånden blev de gamle forlystelsesetablisser, kroer, forsamlingshuse, skoler og klubber rystet af de nye rocktoner, når også de inviterede til popballer.

Idoldyrkelsen og hysteriet var ikke kun noget, der skete andre steder, nej, når

de store rockstjerner dukkede op på LF's skrå scenebrædder, så blev koge-punktet hurtigt nået. Mange unge tog gerne de specielle popbusser fra købstæderne, betalte 7,- kr. i entre og så kunne man opleve The Kinks, The Searchers, Manfred Mann, The Yardbirds, Brian Poole and the Tremeloes, eller f.eks. verdenspremiere den 8. september 1968 på Led Zeppelin i Reventlowparken.

Da elevrådene blev indført, hvad var mere nærliggende som første beslutning, at skifte f.eks. Werners dansant-duo ud med The Tormenters til den næste skolefest? De knap 100 rockorkestre fra LF, som spillede i perioden, fik nok at lave. Det var dog kun Danny and the Royal Strings, der blev rigtig kendte uden for LF, men de lokale gruppers fans (ofte organiseret i fanklubber) var gode støtter og opmuntrede os håbefulde rockmusikere. På Sydlolland var det især **The Hawks, The Hangmen og Love Reflection** fra Rødby og **Soar, Father McChinn's Immorallic Doubledecker og Orienten Solem** fra Rødbyhavn, der sørgede for liverockmusikken i kommunen.

Det gamle forlystelsesetablissement Søpavillonen i Rødbyhavn ændrede også stil og gæster, da rocken holdt sit indtog i den agtværdige danse- og spisere-restaurant. Musiker og restauratør Henning Blegvad inviterede, og vi kom – så – og spillede så vinduerne raslede. Tilværelsen var nem, hvis det bare var at nyde livet på stranden, gå op til "Søen" og ryste sandet af sig til en hidsig shake, ryge en underlig cigaret med Young Flowers eller The Beefeaters (to af Danmarks førende rockbands dengang) backstage, og så følge en frisk pige hjem. Sådan kunne det være, men virkeligheden for et rockorkester var også at få det hele til at fungere. Bare det at finde et øvelokale, der generede naboer mindst muligt kunne være svært. Efter vi i Father McChinn's var blevet smidt ud af værelser, garager og kældre lykkedes det os at få lov til at bruge Galleri Smøgen i Rødby, men kun uden for åbningstiden, uden varme og med snævre, spinkle trapper til vort tunge gear.

Miraklet i Rødby kirke.

Et andet problem var at holde sammen i orkestrene. Uddannelse, arbejde og værnepligt tog mangan en god musiker fra os i slutningen af 1960erne, da der også efterhånden blev længere og længere mellem spillejobs. Vores organist m.m. Ole Korsvig blev indkaldt, men fulde af selvtillid fortsatte vi bare som en trio, der foruden undertegnede bestod af Lars Bo Strange Rasmussen og Johnny Jensen. Det var tidligere ikke prøvet på LF, men til alt held viste det sig

at være den nye trend, da især trioerne The Cream og Jimi Hendrix Experience blev de store udenlandske idoler. Arrogant afslog vi endda et tilbud fra førnævnte Blegvad om at spille med ham og hans dyre og eftertragtede Hammond-orgel. Han var indspilningschef på et stort pladeselskab og havde indflydelsesrige venner i branchen, men i stedet begyndte vi at øve et repertoire med musiklærer Peter Kosack Christiansen. Det mandede ud i en julekoncert i Rødby Kirke i 1968. Det var også første gang på LF man havde prøvet rock i de hellige sale, men A Whiter Shade of Pale kan lyde rigtigt her, skulle jeg hilse og sige.

FOR SIESTE GANG
ET MØDE
MED:

Love

GOOD-BYE
REFLECTION
På RØDBY HAVN SKOLE

LØRDAG D. 25.-4. KL 19-24

LUTER: 0.6 KR.

ARR. RØDBY VNGO

Vore kolleger Love Reflection (som bestod af Birger Plovsing, Finn Bergmann Pedersen, Søren Nielsen og Rasmus Romme) havde øvelokale i snedkerværkstedet, som var nabo til kirken. De var også fremme i skoene. Lysshow var på den tid det allernyeste i rocken. Farvet lys projekteret op på en stor skærm gav en illusion af totaloplevelse i de ellers mørke koncertsale. En sen, mørk øveaften eksperimenterede de med en lysmand og forsøgte at koordinere lys og musik.

En enlig, ældre og intetanende dame, som boede ved siden af, fik sig en åbenbaring, da hun kiggede ud af vinduet, og på kirkens store mure så farver eksplodere og glide rundt. Efter nogen opstandelse i kvarteret og nogle samtaler lykkedes det at få beroliget damen. Selv om hun ikke forstod det med lyset, der var sluppet ud af vinduerne, så kunne hun konstatere, at det mirakel hun troede at være vidne til, bare var de nye tider og den nyeste dille: Psykedelisk rocklysshow.

Modstanden mod den voldsomme musik var stor og kom fra mange sider. Alle de nye ideer, moden og livsstilene kunne være vanskelige at indpasse i de små hjem, men den energi og entusiasme som de unge lagde for dagen, var med til at sætte Sydlolland på rockmusikkens landkort. Nu er rocken blevet en integreret del af underholdningen og undervisningen. Drengenes lange hår, pigerens lårkorte og meget andet fra 1960erne kalder vi retro, og så er det bare pudsig. Rockens gyldne år på LF kommer ikke igen, men festligt var det at være involveret i.

